

מאכל האווס

מאמ אנוק אויו

מבט לתיאטרון
ליסיין

מאכנת האיוס

מאג אנטק איון

משתתפים:

יוסי בנאי - יונה פופוך
תיקי דיין - לביבה פופוך
הוגו ירדן - גונקל

תלבושות:

לילי בן נחשון

תאורה:

מישה צ'רניאבסקי

קלידים:

עשור אלקיים

בימוי:

עודד קוטלר

מוסיקה:

שם טוב לוי

תפאורה:

במבי ע. פרידמן

הצגה ראשונה: 20.11.98

משך ההצגה: כשעה ורבע, ללא הפסקה

דיינרס. ברטיס האשראי הראשון בעולם.

מבחר ארועי פנאי ותרבות תמורת נקודות של דיינרס:
תיאטרון בית ליסין, צוותא, תיאטרון חולון,
מוזיאון המדע, מוזיאון חיפה, מוזיאון יהדות איטליה,
הבית בעין ורד, ריף דולפינים, יער הקופים, חוות התוכים ועוד
לפרטים ומידע נוסף: טל' 03-5726767

**אולי לא שמת לב,
אבל הכי כראי
דיינרס.**

מחזאי, במאי ומשורר. נולד בתל-אביב ב'1943. למד ספרות ופילוסופיה באוניברסיטת תל-אביב. שתיים מהצגותיו יצגו את ישראל בפסטיבלים של תיאטרון האומות: **יעקובי וליינטל** בסופיה * בולגריה, **אורזי מזוודות בנסי** * צרפת. הצגותיו זכו בפרסים רבים: פרסי המועצה לתרבות ולאמנות, פרסי "כינור דוד" מטעם "ידיעות אחרונות", פרסי "רוד הכסף" מטעם "מעריב", פרסים מטעם ארגון התיאטרון הבינלאומי, פרס אקו"ם ופרס ביאליק.

מבדי המחזות הרבים שכתב, חיבר גם שני תסריטים: **פלון ופסטיה על נושא רומנטי**. מחזותיו יצאו לאור בשישה כרכים: **תפץ ואחרים, סותרי גומי ואחרים, הזונה מאהוי ואחרים, יסורי איוב ואחרים, מלאכת החיים ואחרים, משפט אונס ואחרים**. התכניית הסאטיריות שלו, המערכונים והפומונים, יצאו לאור בשני כרכים: **מה איכפת לציפור, הג'ינולו מקוננו וטיפוסים אחרים**. הסיפורים שכתב יצאו לאור בשני קבצים: **החולה הנצחי והאהובה, איש עומד מאחורי אשה יושבת**. (כל הספרים יצאו לאור בהוצאת "סימן קריאה" הקיבוץ המאוחד).

בין מחזותיו שהוצגו רובם בבימוי: **מלכת האמבטיה, תפץ, יעקובי וליינטל, נעורי ודה'לה, סוחרי גומי, הוצאה להורג, מלאכת החיים, יסורי איוב, סולמון גריס, הזונה הגדולה מבבל, אורזי מזוודות, הנשים האבודות מטרויה, כולם רוצים לחיות, יאקיש ופופצ'ה, נכנע ומנוצח, הילד חולם, שיץ, הג'ינולו מקוננו, המתלבט, האשה המופלאה שבתוכנו, פעורי פה, כריתת ראש, הזונה מאהוי, רצח, ההולכים בחושך.**

עודד קוטלר
הבמאי

החל את דרכו התיאטרונת בהיותו תלמיד תיכון, כשחקים את תיאטרון "קלעים". ושיחק בתיאטרון "אהל". את שירותו הצבאי עשה במסגרת להקת פיקוד מרכז כשחקן ובמאי.

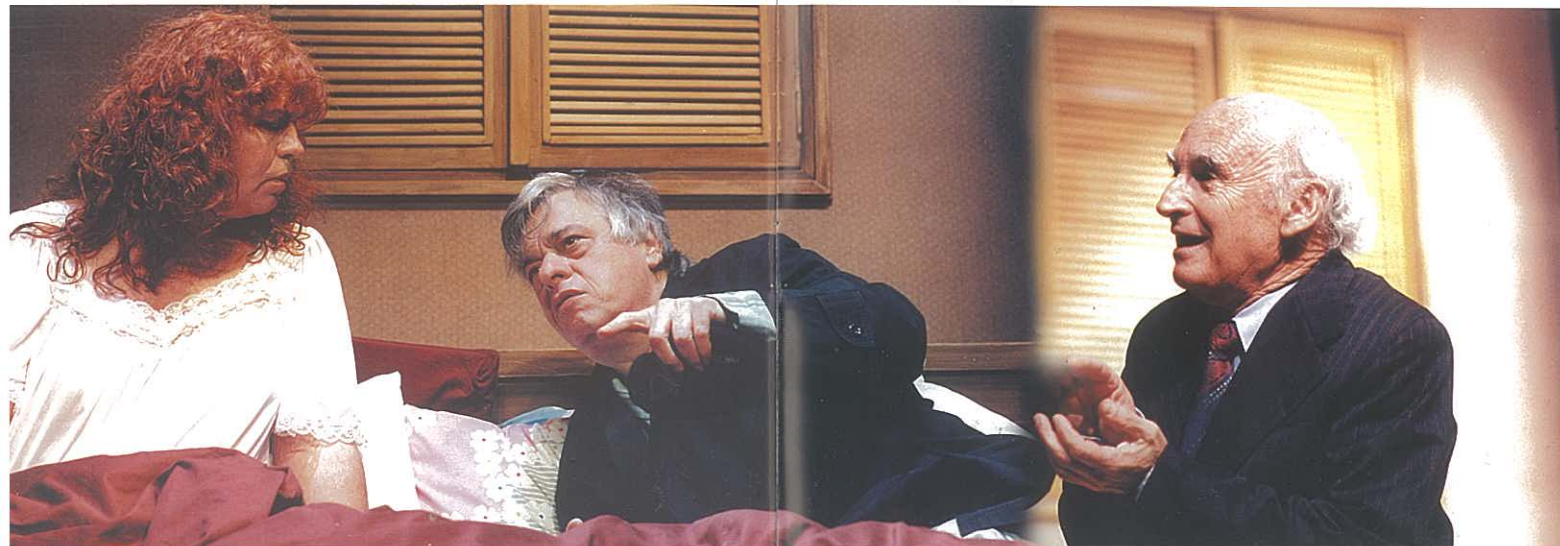
בהמשך דרכו היה חבר האנסמבל של התיאטרון הקאמרי וייסד את "במת השחקנים" בשנות ה'60.

בשנים 1970-1978 שימש כמנהלו האמנותי של תיאטרון חיפה. ביים הצגות רבות של מחזות קלאסיים ומודרניים ועשה למען פיתוח מחזאות ישראלית מקורית. ב'1980 ייסד את תיאטרון נווה צדק, ושימש כמנהלו האמנותי, ואת הפסטיבל לתיאטרון אחר בעכו.

ביים את הסרט הישראלי **רומן בהמשכים** עם חיים טופול בתפקיד הראשי.

זכה חמש פעמים בפרס כינור דוד על משחק ובימוי, בפרס המועצה לתרבות ואמנות, פרס השחקן הטוב ביותר בפסטיבל קאן על תפקידו בסרט **שלושה ימים וילד**, פרס יו"ר הכנסת וזכה על תרומתו החשובה לאמנות התיאטרון בישראל וכאות הוקרה על הקמת מרכז התיאטרון בנווה צדק. כן זכה בפרס מרגלית לשנת 1984.

בשנים 1990-1985 שימש כמנהל האמנותי של פסטיבל ישראל, ובשבע השנים האחרונות שימש כמנכ"ל תיאטרון חיפה.

שם-טוב לוי מוזיקה

גן חליל וקלידים, מלחין, מעבד ומבצע. את השכלתו רכש באקדמיה למוסיקה, אוניברסיטת תל-אביב ובברקלי קולג', בוסטון. קורס קיץ Jazz Composition. השתתף בלהקות: קצת אחרת, נשית, צליל מכון. בין התקליטורים האשישים שלו ראו אור:

מצב רוח, התעוררות, אלבום משפחתי (עם שלמה גרוניך), **שירים נבחרים** (אסף), האינסטרומנטלים: **טווס הזהב, בשביל הנשמה, מוזיקה מהסרט**. עם אריק אישטין כתב ויצר את:

מסק זמן, מתוצרת הארץ, יש בי אהבה, קצת לקחת חזרה, לאן מרוח הפרמים. עבד עם הזמרים: אסתר עופרים, יהודית רביץ, רבקה זוהר, נדיר גוב, עפרה חזה, החברים של נטשה ואחרים. הלחין מוזיקה לסרטים: **מסע אלונקות, הקיץ של אביה, אהבתה האחרונה של לורה אדלי** (פרס האוסקר הישראלי למוסיקה), **הגמל המעופף, סיפור שמתחיל בלוויה של נחש, יומן - מרלוב (CH.4)**, ועוד. ולסדרת הטלוויזיה היוקרתיה **עמוד האש**. כמו כן הלחין מוזיקה להצגות התיאטרון: **הקיץ שרנא הקטן, חשמלית ושמה תשוקה, משחית הסכנים הסיני**. בימים אלה עובד על תקליט אישי חדש שיראה אור בעוד מספר חודשים, שם זמני " **מחויק חזק בקצה**."

במבי ע. פרידמן מעצב התפאורה

בוגר תואר שני בעיצוב תפאורה ותאורה בחוג לתיאטרון באוניברסיטת תל-אביב. זוכה מלגת קרן שרת בשנים 1996-1997.

בין עבודותיו: עיצוב תפאורה ותאורה להצגות: **יותם הקסם, מתנקשים**, עיצוב תאורה להצגה **מומקורן** בתיאטרון בית ליסין. עיצב תפאורה ל**מינסטרופ** בתיאטרון הספרדיה. **אה פונק, מלכת היופי של לינאן** בתיאטרון באר-שבע. **שיחות אחרי לוויה** בתיאטרון החאן.

לילי בן נחשון מעצבת התלבושות

ילידת ירושלים, בוגרת האקדמיה בצלאל ובוגרת לימודי עיצוב ב-Moody ברויאל ניויול תיאטר סטודיו לונדון. באנגליה עיצבה עבור ה-R.N.T בקוטסטלו את לוס אסקמבורס. ולפסטיבל אוינבורו מספר הצגות מחוגו **This Pity She's Whore** ולפסטיבל סטרטורד ב-R.S.C. בארץ עיצבה תפאורה ותלבושות בתיאטרון החאן, פסטיבל עכו, פסטיבל חיפה להצגות לודים, בית הספר לאמנות הבמה בית צבי, לתיאטרון הסמטה, והפקה פלשתינאית ישראלית - **מנגולים**.

בשנה האחרונה עיצבה תפאורה ותלבושות להצגות: **לז'יפין** - תיאטרונטר 97, **סטפן, קאתרינה** - פסטיבל עכו 97, **שתי טיפות מים** - עם דב נבון רומי הויברגר מאת ג'ו אל דורו. **מנגרוסים** - ריקוד מאת רות זיו איל בסתן דלל. לתיאטרון בית ליסין - **קופר**.

מישה צ'רניאבסקי מעצב התאורה

ליד מוסקבה. למד עיצוב תאורה בבית הספר הגבוה לאמנויות התיאטרון במוסקבה. עבד בתיאטרונים הגדולים של רוסיה: מושקין, סטיריקין ועוד.

עיצב תאורה ליותר ממאה הצגות ברחבי רוסיה. עלה לישראל בשנת 1991 ומאז שימש כתאורן הבית של תיאטרון גשר. בין ההצגות שלהן עיצב תאורה: **רוזנקנץ וגילדנשטרן מתים, מולייר, משפט דריימס, האדייט ועוד**. משנת 1994 משמש כתאורן הבית של התיאטרון האדייט בין ההצגות על עיצב תאורה: **מירלה אפרת, מסעות בזימין השלישי, סנדר בלק ועוד**. כמו כן עיצב תאורה להצגות בתיאטרון הקאמרי, בתיאטרון העירוני חיפה, ובתיאטרון לילדים ולנוער ועוד.

יוסי בנאי יונה פופך

יוסי מדבר כי הוא שחקן. הוא עושה כי הוא משחק. יוסי הוא כמו רוח שנושבת ומלטפת מהים התיכון... אני רואה אותו קונה בשוק עגבניות. קצת עצוב... בלי סיבה. שלום יוסי, ברכה אותו שרה. איך אתה מרגיש?

אם אני כאן סימן שהכל בסדר. ואיפה אברהם – כבר מגיע, השיבה שרה. אתה רואה אותי מגיפה בלעדיו? אז – נו – תגידי שרה? בשביל לשמוע את המשפט הזה נלחמתן הנשים לעצמאות? –

וגם זה יוסי, שחקן, זמר, במאי, משורר, אוהב, נדיב, אמן גדול. הייתי מציע אותו לפרס ישראל, אבל הוא קיבל כבר.

כשהייתי צעיר ראיתי אותו **במראה מעל הגשר**. ואין תפקיד חשוב במעט בתיאטרון שלא הציג.

גלילאו של ברטך, **הנסיכה האמריקאית**, **הכלה וציד הפרפרים** של נסים אלוני, **פריגט** של איבטן, **סורמלו**, ולודקה, **נמר חברבורות**, ועוד ועוד, עשרות תפקידים.

אני רואה אותו דמות הולכת לבדה בעמק ביצות, שני אנשים מוליכים באלונקה מלאך עם כנפיים שבורות ועולים על סירה שחונה באגם – שהוא מגיש החניה מאספלט, והסירה שטה בורם העומד.

טוב שיש לנו אותו – את יוסי בנאי, נדמה שתמיד, תמיד הוא פה...

מאז

ומעולם!

מנשה קדישמן.

השחקן **נסים עזיקרי** ז"ל, הספיק לשחק בחייו מספר לא מבוטל של תפקידי אופי מגוונים בתיאטרון.

תפקידו האחרון למרבה הצער היה במחזהו של חנוך לוין מלאכת החיים, שם גילם בכישרון מבורך את דמותו של "יונה פופך".

את ההצגה ביים בשעתו בטוב טעם הבמאי מיקי גורביץ. ולצידו של עזיקרי שיחקה השחקנית ליא קניג, הנחדרת בזכות עצמה. מאז חלפו כעשר שנים.

נסים הלך לעולמו.

ובימים אלה, כשאני עומד על הבימה ומנסה להחיות את דמותו הנוגעת ללב של "יונה פופך", אני נושא בתוכי ערב ערב באהבה גדולה זר זיכרון קטן לשחקן גדול.

ואין לי ספק שאני פה, לכל חבריי ושותפיי להצגה.

יוסי בנאי

תיקי דיין לביבה פופוך

כשמודיעים לי בתיאטרון שאני עומדת להשתתף בהצגה עם תיקי דיין אני שמחה מאוד.

היא מביאה איתה תמיד רוח טובה, מטורפת במשהו, ונעימה מאוד.

אני לא מרגישה שאני באה לעבודה, אני באה לבלות. ההצגה האחרונה שהשתתפתי איתה הייתה **בית העלים המכולים**, קומדיה אמריקאית שלא כל כך הובנה בארץ.

תיקי הצליחה להפוך את תפקידה ואת כל ההצגה ל"סטנד-אפ" מקומי, אקטואלי והשכיבה את כל הקהל על הריצפה מצחוק. שלא לדבר שההצגה התארכה בכחצי שעה.

תיקי יודעת לשחק בקומדיה, תיקי יודעת לשחק בטרגדיה ותמיד היא מיוחדת במינה. ואני אוהבת אותה.

זהרירה חויפאי

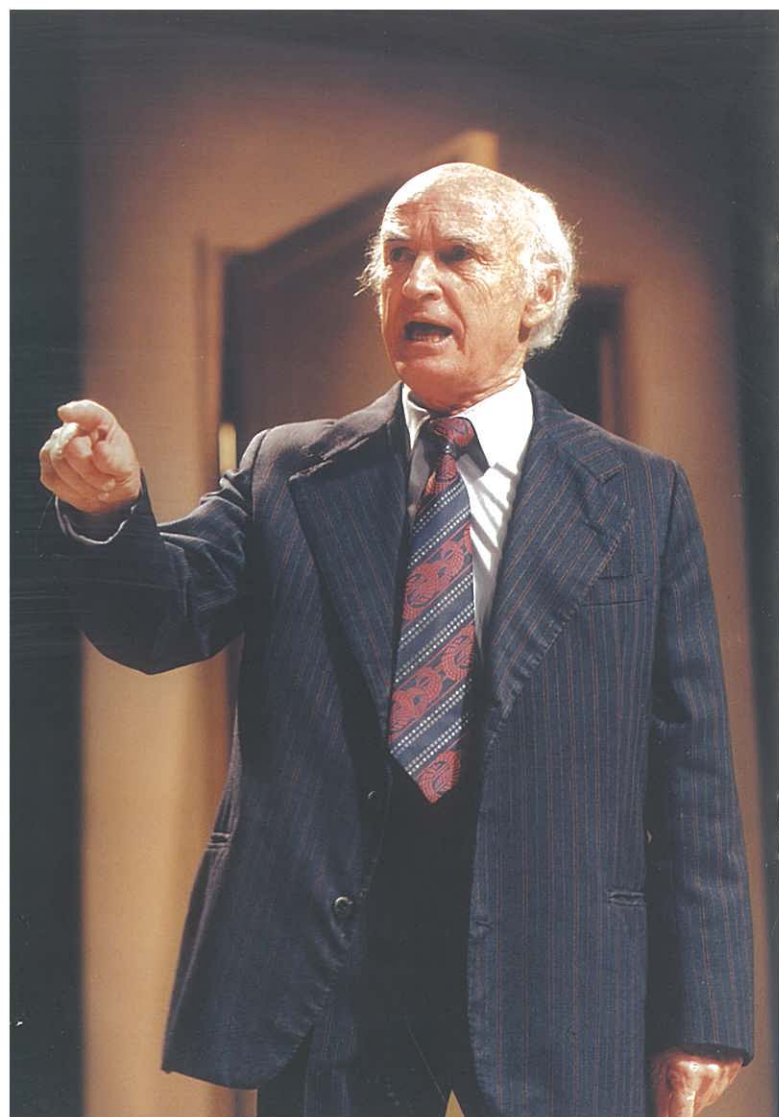
הוגו ירדן גונקל

אחד התענוגות הגדולים הוא לעבוד עם הוגו. ביימתי את הוגו בארבעה תפקידים שונים: באנה פרנק, הנסיכה והרועה, פילומנה ובסוחר התהילה. הוגו הוא שחקן קומי נפלא בגלל יכולתו להיות מרגש, תמים וממזרי.

אתה נכבש בהנאה הגדולה שלו להיות על הבמה, ובחן האין סופי שלו, כשהוא מתנועע בקלילות של רקדן. בשבילי הוגו הוא צרוף שובה לב של הנסיך הקטן והליצן הנרגן. ואני משתוקק לעבוד איתו שוב.

איציק ויינברטן

המר המתוק של התיאטרון

מאת יצחק לאור

בראשית נקדע האדם מילדותו, על פי לוי, ומאכן ואילך אין לו מנוחה. בתחילת "מלאכת החיים" מוסר יונה מופרך, את מה שכל גיבוריו של לויין מגלים במוקדם או במאוחר:

איך זה קרה שהייתי ילד, וכל העולם היה פרוש לפני, ואיך הכל התמסמס – נשמט מבין האצבעות – כל אלה שאלות שחוקות עם תשובות שחוקות.

"מלאכת החיים" חופרת בחלקת אדמה שאליה מיעט לזון להגיע: חיי הנישואים של הזוג הנישואים עניינו את לויין, רק כיעד נכסף של הגבר, או הורי הגבר, של האישה, או של הורי האישה. ב"מלאכת החיים" בודק לויין את הנישואים הנכספים "באמצע הלילה" שלהם, לילה אחד, אחרי שלושים שנה: "מה יל האישה, שואל יונה פופוך.

איך הגיעה אל חיי לביבה? מי עשה שבעודי ילד טען, נשרד ברחוב אחרי אבי, כבר באיזה צומט בעתיד תחכה לי אישה וזה שאין לי כלום איתה ולה אין כלום איתי, ואיזה דבק לאירגאה אבל חזק משנינו, ידביק אותנו זה לזה לנצח?

נהו הוא הגיבור הלויני: תמיד גבר שהוא גם ילד, או לפחות מודד את חיי ברגעי האמת שלו, על פי מה שקיווה לו בהיותו ילד; תמיד, ברגע האמת המרה, הוא נפגש עם העולם שהוא "חויץ", לא שייך לו, רז ולגמרי, מתוך השואה עם מה שהובטח לו, עם "פנים" מתוק, כמו ההשתרכות ברחוב אחרי אבא, או חיבוק של אמה. ה"פנים" הזה, שאותו מבקש הגיבור הלויני להשיג לעצמו מחדש, אחר שאיבד אותו אי-אז בילדותו, הפנים הזה נחשב כאן במקום שהוא כביכול יותר "פנים" מכל מקום אחר: מיטת הגוז בחדר המיטות. אין שום דבר יותר "פנימי" מזה. אבל גם ה"פנים" הזה הוא "חויץ" – משום שהאישה, איתה הוא מבלה 30 שנים במיטת נישואים אחת, זרה גם היא, לא בגלל אופיה המיוחד במינו (אין לגיבוריו של לויין אופי מיוחד במינו), וגם לא בגלל אופי המיוחד במינו, אלא משום שאפילו נישואים וחיי אישות אינם מעניקים את ה"פנים" שאתה רוצה. כאן על התפר הזה, שעליו "אין מדברים" מתרחשת הקומדיה האכזרית.

איפה הכובע

שוב ושוב מתנגש הגיבור הלויני עם מה שאיננו "אבי". ומהו איננו "אני"? יותר מכל, האישה שלצדו. גם כשהיא ישנה, אין היא ממש ניתנת לניכוס, או "בל"עיה". או אפשר להפכה לחלק מה"פנים" שלה, ואין לדעת אפילו על מה היא חולמת, וכך גם, של החלומות שלה, הדבר הכי פנימי שלה, הם הדבר הכי חיצוני, הכי "חויץ" שלי:

על מה חולמים, לביבה? מטיילים בשווייץ? גולשים קצת על הרי האלפים, בעודי הבעל ער, מקשיב לנזילת המים האטיית בבית? כיסא דולף באסיה?

לתוך ההקשר הזה של הורות נכנסת גם המיניות האבהוה" של הגבר. שוב ושוב חוזר לויין להשתעשע במוטיב ה"כובע", שלא רק השלפה העברית אהבת אותו בתור סמל מיני, אלא גם הסליפי סטיק הקומי (בעיקר הקולנוע האמריקאי האילם ה"מאוהב" בו כסמל מיני קומי: מסמורטט, נועד לדיכוי, לריסוס, להשלכה, לעריפה). על מה חולמת לביבה בלילה?

לביבה ירדתי פה לרחוב לקנות לי כובע לקיין. יונה בלילה? לביבה בחלום היה בוקר. יונה ממולח מאור! על כל טענה – תשובה! ומי חיכה לך בחנות הכובעים? לביבה בעל החנות. יונה הזדווגת עם כובע או בלי כובע?

עד שלביבה עצמה מטיחה בעל: "איש מדדקן עם אבר מדדקן בפאניקה. מה תמצא בחוץ, ומי כבר מחכה לך". ואכן יונה עצמו "מודה באשמה": "אני רציתי משהו – ואין לי".

פתאום יש גם אישה

מבחינה אחת "מלאכת החיים" הוא באמת מחזה יוצא דופן. האישה במחזה הזה, לא רק שהיא מתיישרת "באמת", ולא רק שהיא משורטטת בקווים מרשימים, כאן, נפחות אוזני ועיניו של לויין גם "לצד השני". לביבה פותחת את החלון ומציגה את עצמה לקהל, לעיר כולה:

אני אישה זקנה, חולה וחלשה! שמי לביבה! פעם הייתי צעירה! פעם היו פה ילדים, רעש, והיה בשבילי מה לחיות! עכשיו הזדקנתי!

גם לאישה הזאת, ממש כמו לביבה, יש חיים שהחלו בילדות, וגם היא בתוך תוכה רק ילדה וגם היא רצתה משהו אחר: שמישהו יקשיב לה. לא רק הגבר הוא ילד שנקרע מחיק הוריו (ומאכן געגעועיו, יופיו, היותו פגיע, היותו נתון לחמלתנו המתמדת). לא רק הוא חשב שיקבל משהו אחר, לא רק הוא מגלה את "מלאכת החיים" כמלאכה מייגעת, שאינה נושאת פרי, אלא גם האישה רצתה משהו אחר: "אני רוצה שיונה בעלי יישאר איתי!" כמו מה צועקת האישה הזקנה והחלשה? כמו לידה, הקוראת "אני רוצה שאבא יישאר איתי". וכאילו לא די בכך, הדימוי הקומי הזה נפרש במלוא רגשותו (לויין אינו נרתע אף פעם משימוש באלמנטים סנטימנטליים, כיאה לכותב קומדיות מקצועי):

יונה הוא שלי! שלושים שנה של מושקעות בו! אני רוצה את השלושים שנה שלי! קראו לאבי ואמני! אני בת שש!

ובהמשך, באופן הנחרץ ביותר אצל לויין, תובעת לביבה את המנה המגיעה לה:

את הגבר יש להביץ, אמרת, לגבר מנגנון מורכב; מה עם האישה? מי ביין אחות?

אין תשובה. עד הקיר האטום הזה מיעט לויין ב"מלאכת החיים" וספק אם יש לו תשובה לשאלה הזאת במחזה כלשהו, וגם ספק אם יש בכלל תשובה לשאלה הנשית הזאת. השאלה הזאת איננה שאלה של "מקרה פרטי" של אחת לביבה, אלא שאלה חריפה יותר. את הגבר מבינה האישה. מי מבין את האישה? גבר? אישה אחרת? האם מוזר בתשובה סימטרית? האם האישה צריכה להבין את הגבר, בדיוק כמו שהגבר צריך להבין את האישה? ספק רב אם הדברים פשוטים עד כדי כך. מבחינתו של לויין, הדברים אינם פשוטים כל כך. בחלק האחרון של המחזה, אחרי שפופוך כבר מת, ולמראשותיו יושבת לביבה, היא פונה אל הקהל ומבקשת:

ואני הייתי מבקשת שיכתבו על החיים שלי ספר.

[לקהל]

סלחו לי, אני אולי אישה טיפשה. בכל זאת: הייתי קצת. עברתי משהו. ואם יושב בניכם סופר, ואם נחוץ לו חומר מעניין, הייתי מוכנה לפגוש אותו ולספר לו. לא אקח תשלום, גם לא אכפת לי שמיציא שמות בדויים. לא הכבד נחוץ לי, או הכסף, רק קצת הבנה, ואיזה זיכרון קטן שיוותר אחריו, שיידיעו: חיינו.

מה רוצה האישה, מבחינתו של לויין? שמישהו יספר את חייה ואת חיי בעלה. זה בדיוק מה שהמחזאי מבקש בעצמו לעשות.

מה רוצה הגבר

אבל מה רוצה הגבר? הסיצ'נה המסיימת את המחזה היא הפנטזיה (הגברית) של המוות בדוֹרעות האישה. שוב ושוב מבקשים לעצמם ההיפוכונדרים של לוי להתחתן ולהיות מובלים לקבר, כשיאשה סופגת בעקבות ארנב. הגבר הלויני, המשתתקק לשיאשה, שארלי הבל אינה סקס, אלא אם, לא תלך יותר, כאן הוא נמצא לבצח, במקום שבו לא מצא מנוחה אף פעם. מעבר לשיאשה שהיא תנוגה, מחכה המוות בדוֹרעות האישה, והמוות הזה הוא תנוגה עמוק יותר, מחכה יותר, משום שהוא "שלי", משום שאין מי שייחק אותו ממני. אין זה המחזה המוטיב של החיים אחרי המוות. זהו הביסוס לומר משהו על הנחמה היחידה שלוינן מעניק לצופי התיאטרון: השיעוּת המוות לעוד רגע, כדי לבחון את התנוגה הזו. הנה שרים האישה/האם החיה והגבר/הבן המת.

לביבה התוכור חיך של ילד, קרן שמש, כנף ציפור?
יונה כן, אזכור... כנף ציפור...
לביבה לא ישוב חיך הילד, לא ציפור ולא השמש.

ממה אנחנו נהנים? מדוע זו קומדיה? משום שלרצונו מתעלים החיים למדרגה גבוהה יותר של הגשמת תנוגה עמוק. אהבה.

ומה עושה כאן גונקל

באמצע הלילה, שבקלות יכולנו לראות בו "סיוט לילי", מגיע האורח, גונקל. עכשיו החוץ המאוס על יונה להיות פנים. כי הרי החוץ הזה הוא פנים למי שנמצא מחוצה לו. גונקל הופך את יונה לביבה לזוג אוהבים, בעל "פנים" משלהם, בעלי אינטים, כביכול, המימד הקומי של המהפך קשור כולו למהירות שבה מתרחש השינוי, למהירות שבה אנחנו עדים לדבר ולהיפוכו:

גונקל [...] מה עשיתם בשתיים בלילה עם אור?
לא חיפשתם כובע? אם ככה, למה אור?
לביבה אור כי אור! כי בעלי יואני עושים את זה באור! כי יש לנו חיים אינטימיים עשירים ומוארים היטב! [...]
גונקל אני רוצה רק את הכובע שלי!

מובן שגם פה ישנם כל האלמנטים הקומיים ה"רגילים" של לוי (החיפוש אחרי "כובע", ה"התילדות" של הגבר נוכח האישה הגדולה, העמדת הפנים של "אנחנו נוכחים כי אתה לא מאושר" או להיפך). אבל כאשר גונקל נכנס למיטתם של בני הזוג בבדין, דורש לקבל את הכובע שלו, אנחנו עוברים במהירות מהגיהנום של חיי הנישואים לקרבות המתוקים בין הגברים הלויניים (אלה שהם כמו "ילדים"), הקרבות כמו הימים שבהם רצו להיות נשואים. וגם גונקל, כמו גיבורים לויניים אחרים, רוצה להיות מאושר בחיק זוג הורים, לא אישה/אמא, אלא אמא/אבא. התשווקה לאמא ולאבא, היא התשווקה המתוקה עוד יותר, של הגבר שהוא ילד קטן עוד יותר, גבר שאינו רוצה אישה, רוצה הורים. רוצה ש"ייחוקו" אותו לפרופסור באיר".

אין מה לכתוב

אין זה שאנחנו עומדים בכאב הזה? משום שהוא הופך לקומדיה. משום שאין זויות בתוך הלילה הארוך הזה שאיננה מוארת גם באופן "לא רציני" בעזרת הדמות האחרת בתוך השלישיה. יונה יודע מה תאמר לביבה ומעמיד אותה באור אנטו-דרמטי לביבה מצליחה להפוך את יונה לגבר שלא יודע מה הוא רוצה, גונקל הופך את שניהם לזוג מאושר, למרות שאנחנו יודעים שה לא רציני, ולביבה מתבוננת על שני הגברים כעל ילדים קטנים. אבל במה עוד ניכרת הקומיות של המחזה? בבדיחות הרבה. הבדיחות אינן "סתם בדיחות". שני בני הזוג, בהיותם גם "זברים מטעם המחזאי", מדברים בלשון שהמחזאי שם פניהם. יותר מכל עושים בני הזוג שימוש במאזן החשבונאי של חיייהם. הדימוי החשבונאי, לא רק שאינו "סתם קומי", אלא הוא הינו לב ליבה של "מלאכת החיים".

פופוך לביבה יקרה, הרי את החיים איתך מייצגת עוד בלילה בו הכרנו. כן, אמרנו באותו הלילה את הכל; שלושים השנים שבאו אחריו התבססו רק על הפחד לקום וללכת.

זהו החשבון. מכאן ואילך הוא נפרט לפרוטות אכזריות עוד יותר. מבלו להאריך: מהו קנה המידה לחיי הנישואים? גוף האישה. הנה גם לביבה עצמה משווה את עצמה לנשים הצעירות, במונחים של הפסד: "אני אכולה קצת מבחוץ, אבל זה רק הטיח!" דירה להשכרה, או דירה יד שנייה למכירה? לוי אינו מתעבד על בדיחה כזאת. המקור העסקי של הדימוי הרבה יותר עמוק. "ותפסיקו ללדת כל כך הרבה ילדות חדשות! הן גדלות ומקבלות שדיים! הן לוקחות את השדיים שלי והעור שלי ומשתמשות בהם בלי לשלם לי!"

מהו הכאב של לוי? אי האמונה ביכולת להתחנך למראה הצגה. בסוף הצגה, מסכם יונה את הווייתו על הסופר שכתוב עליהם סיפור:

אי בתמה, בתמה, איש לא יבין, איש לא יכתוב, אין על מה לכתוב, כולם מפקקים כבר, לילה טוב.

מהי הנחמה של לוי? בדיוק מן הכיוון המוגד, עולה התיאטרון לכסות על התחום הפעורה. יש סיפור. בהחלט יש סיפור. הנה שרה האישה האם לבעלה בנה את שיר הערש שלו, ובכך היא מביסה את הספק כאילו אין מה לכתוב עליהם. יש מה לכתוב עליהם:

לא נשוב עוד לחצר, לא נשוב עוד לראות, לא נשוב לפסונו יחד על האדמה הזאת, לא נשוב, לא נשוב, לא נשוב עוד.

BEIT LESSIN THEATRE

The Labour of Living

Written by:
Hanoch Levin
Directed by:
Oded Kotler
Music by:
Shem-Tov Levi
Set by:
Bambi Friedman
Costumes designed by:
Lili Ben-Nachshon
Lighting by:
Chernyavsky Mishe
Keyboards:
Assor Elkayam

Cast:
Yossi Banai
Yona Popoch

Tiki Dayan
Leviva Popoch

Hugo Yarden
Gunkel

First Performance:
20.11.98

Length:
1 hour and
15 minutes
There will be
no interval

להגה זו

מנהל ייצור: רמי דקל
מנהל טכני: יהודה מרודשיץ
מנהל הפקה: אריה האובן
מנהל הצגה: עדי קרן
עוזרת במאי: דבורי ריס
מנהל במה: נחום רז
תאורנים:
מיכאל אליעזר, אולג סטפנוב
הגבר: יאיר מלודשיין
חשמל ואלקטרוניקה:
משה גנץ, איציק סלחי
תפאורה: תיאטרונת
מלבישה: דיני איגניץ
ציילומים: ליהיא לפיד
הפקה ועריכת תכניה:
אראלה בליז'ובסקי

שחקני התיאטרון
לעונת 98-99
יונה אליאן קשת
עידן אלטרמן
שיר אידלסון
ליאור אשכנזי
אסף אשטר
יוסי באי
חבית בן עמי
ענת ברזילי
ששון באי
מיכה וייסמברגר
עמרים גביריאל
שירה גפן
איציק ג'ולי
צחי גראד
תיקי דין
אביטל דיקר
חגית דסברג
אילן דר
רמי היברגר
דליק וולניץ
איציק ויינגרטן
גיל ויסרמן
מרים זוהר
נסים זוהר
אילת זוהר
אסתי זקהיים
גור יערי
הוגו ירדן
רזיה ישראל
עמוס לבאי
ירון מוטולה
רובי מוסקוביץ
שאלו מזרחי
יגאל מאור
דב נבון
מיכאלה עשת
דבורה קירד
יוסי פולק
ניב פולישוק
שירה פרבר
אורלי פרל
דרון צפירי
עודד קוטלר
אבי קושניר
אה קירד
פנחס קידרון
נבו לטחי
דפנה רכטר
גיא שניא
דלית שחף
עודד תאומי
רפי תבור

תיאטרון בית ליסין
פועל בסיועו הכספי של
משרד החינוך והתרבות
תיאטרון בית ליסין, רח' וייצמן 34
טלפון הקופה: 03*6941111
פקס: 03*6919349

בית ליסין

מנהלת התיאטרון:
ציפי פינס
מנהל
אדמיניסטרטיבי:
צבי ירון

חברי ההנהלה
הציבורית:
משה יודמן י"ר
שלום כהנש
קלמן גייר
דצה פראלי
פרופ' ניב אחיטוב
אהרון זלר
שלום זינגר
ד"ר חיים פרלוק
ד"ר יריב בן אליעזר
עמי גינגר
עליזה עמיר-זוהר
ארז ביטון
סלמן נטור
יוסי אשר
ליביה הכמון

מנהל:
חשב התיאטרון: יוסי מרודנסיקי
מזכירת התיאטרון: תלמה גוגר
מנהל מחלקת מכירות בית:
מיכה וייסמברגר
מכירות בית: עירית סוחובניץ
אפרת טטרסקי, נורית חזן
מנהל מכירות חוץ: יגאל הריטל
מנהל מח' מנויים: לילך פנחס
עוזרת למנהל אדמיניסטרטיבי:
פנינה ברצמן
מחלקת מנויים:
דורפרסום ויחסי ציבור:
אראלה בליז'ובסקי
קופאים: נבו חרד, מילכ ספיר,
אלונה קרים, שי שבתאי, אורנית בקאל,
ליאת לפיד, אורי ישעיה, תומר זוהר
קרן רוקבן, דלה ליהור, שירה מאה
מנהל חשבונות ראשי: קרול פלדמן
הנהלת חשבונות: תלמה מסינגר,
זוהר פורמן, ענת גינת, טלי חובב
מנהל טכני: יהודה מרודשיץ
מנהל ייצור: רמי דקל
מנהל הפקה: אריה האובן
אחזקת בניין ומחסן:
משה גנץ, איציק סלחי
מרכזיה: דבורה אהרון, ויקי וייסמברגר
נקיון: שמחה אטיאס,
סטיאנה פלדמן

צוות טכני
מנהלי במה:
אלברטו בנדר, נחום רז,
ברוך וידרה, בנסי אופיר,
ירון אלקלעי
תאורן ראשי: ראוונ לונגר
תאורנים:
שוקי אבו חצירה,
זאב נבון, רמון טל,
אולג סטפנוב,
מיכאל אליעזר,
אדם עבד אל קאדר
הגבר:
נורא הרמן, יאיר מלודשיין
סנט מרקוביץ, חני קרמר
עובדי במה:
חאלד ג'אבארין, אמיתי סיאקי
אורן פרי

מנהלת מח' להגשה:
אביבה חזן
מלבישות:
מילח חיים
מנהל חזן:
דיני איגניץ
עובדי במה:
אביה לוי
רחל כליף

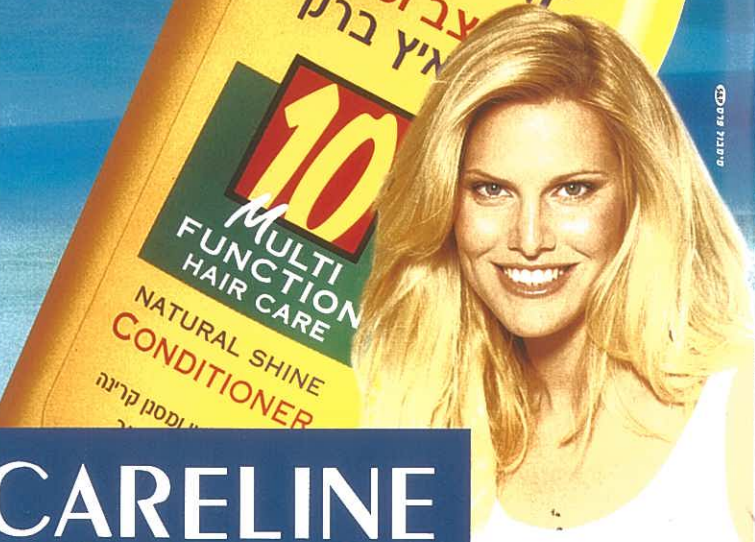
ההברקה של השנה

קונדישנר / שמפו 10

"מאיץ ברק"

מעניק לשיערך ברק מזהים כבר מהחפיפה הראשונה

- מכיל סיליקון חדשני בריכוז גבוה, המעניק ברק מוגבר לשיער ומאחד קצוות ממוזלים.
- מכיל מסנני קרינה.
- מכיל פרוטאין נבט חיטה ומרו-ויטמין B5, המעניקים לחות לשיער.

CARELINE

מדע מייצר יופי

כל מה שרציתי קיבלתי!

עכשיו בבנק לאומי: כרטיסי אשראי חינם ואשראי בתשלומים
שמנצח את האוברדרפט בריביות הכי טובות!

קיבלתי גם "זוזה כ.א.ל" וגם "דינורס" באמת חנים, כלומר: בלי דמי חבר ובלי דמי הנבלת אחריות.

קיבלתי אשראי לקניות בתשלומים בריביות הכי טובות.

גם זול יותר מהאוברדרפט וגם אני יכול להמשיך לקנות בכיף.

והכי חשוב: קיבלתי כל הזמן שירות נהדר מהבנקאיישי שלי שעומד לצדי כל הזמן.

גם אתה רוצה?
עכשיו אתה יכול!

פנה היום
לבנקאיישי
בבנק לאומי.

כי לאומי רוצה אותך יותר

www.bankleumi.co.il

PUBLICIS

ביצוע 6 פועלות בתודע לפחות או שימוש ב"דינורס" בכסום של 1000 ש"ח במועד לתודע. אשראי בכרטיס "זוזה זכר" פריים טינס 2, בכרטיס אתר - פריים טינס 0.6, בכפוף לחתימת הלקוח על הסדר תשלומים. הבנק רשאי לשנות את התנאים בכל עת. התנאים המזכרים בכרטיס אשראי בכפופים לשיקול דעת הבנק.

המהלך הבא שלך בתכנית המנויים:

MG ספורט

על מכונית כזאת אפילו לא חלמת:

MG ספורט, המכונית שמזימה אדרנלין לך של כל חובב הגה אמיתי, היא עכשיו הדובדבן של תכנית המנויים, במסגרת ההגרלה השבועית. היום אתה כבר יכול לחלום עליה. עוד שבוע היא יכולה להיות שלך.

וגם מיליון וחצי ש"ח

גם הפרס הראשון צמח באופן משמעותי: מיליון וחצי ש"ח בכל שבוע. מהיום יש לך מזל הרבה יותר גדול בתכנית המנויים.

מחייגים ומצטרפים: 03-6940000, בימים א' עד ה', בין השעות 9:00 בבוקר עד 9:00 בערב.
ביום ו' בין השעות 9:00 בבוקר עד 1:00 בצהריים.

"מי עדן בר"
המעייין הטבעי שלכם בבית.
לפרטים והזמנות:
1-800-800-400

